

Psihanaliza

ESTE UN ACT DE DRAGOSTE

Eul reprezintă reflecția, iar Se-ul pasiunile

Freud însemnând în limba germană „bucurie”, derivat din *Freude*, a fost adoptat de familia sa în 1789, când împăratul Iosif al II-lea a promulgat un edict de toleranță pentru evrei.

Relațiile lui Freud cu tatăl său au fost dintotdeauna cordiale. Unul din puținele dezacorduri care au avut loc între ei s-a produs când tânărul student avea șaptesprezece ani și tatăl său a aflat că avea o datorie neachitată, din pricina unor cărți pe care le cumpărase și nu le putuse plăti.

Eminent – odată intrat la școală, avea o cultură asemănătoare unui adult, a fost un elev exemplar. Condiții în care la doar șase ani citea *Biblia*, la opt pe Shakespeare – un autor pe care nu va înceta să-l citească niciodată și pe care îl cita din memorie, la zece ani pe Goethe, pe Cervantes și alți clasici.

Universitatea a sporit dorința sa de a cunoaște „toate fenomenele omenești”. Prima lucrare care i s-a încredințat în calitate de medicinist a fost stabilirea diferențelor dintre sistemele nervoase ale organismelor inferioare și superioare. Freud a descoperit că există o continuitate între celulele nervoase ale animalelor inferioare și superioare. O reușită de proporții mondiale, care, chiar dacă ar fi fost unica, i-ar fi permis să intre în istoria medicinei. Nu era rău pentru un băiat de numai douăzeci de ani.

Distincții – vreme de ani de zile, mulți savanți au considerat că Sigmund Freud merita Premiul Nobel. În 1938, această acordare părea un fapt ca și împlinit, însă Freud, realist ca întotdeauna, a declarat: „Este absolut sigur că nu voi primi Premiul Nobel”. Era conștient că încă exista o anumită rezistență la ideile sale, așa cum a și scris: „Psihanaliza are unii dușmani excelenți în rândurile autorităților de care depinde acordarea premiului”.

Psihanaliza este un act de dragoste

Abandonând hipnoza, elaborează o nouă tehnică de lucru, pe care o va numi „asociere liberă”. Freud i-a cerut unei paciente să se concentreze și să încerce să reproducă orice amintire care avea legătură cu boala de care suferea. Această tehnică i-a venit în minte lui Freud atunci când și-a amintit de un scriitor pe nume Ludwig Börne, acesta afirma că oricine putea deveni un scriitor original. El scria: „Luați câteva coli de hârtie și scrieți vreme de trei zile tot ce vă trece prin cap (...), iar după aceasta veți rămâne uluit dinaintea seriei de idei originale care v-au venit în gând”.

„Visele sunt realizări ale unor dorințe” – interesul său pentru acest fenomen provine din două surse: relația sa cu pacienții și el însuși. Freud a ajuns la concluzia că visul, aidoma simptomului isteric, are un sens, altfel spus, indică o informație ce rămâne ascunsă pentru subiectul care visează.

Planul creației nu presupune ca omul să fie fericit

Fenomenele iraționale nu l-au lăsat indiferent. Se povestește că acasă la el, împreună cu Jung, a realizat diferite experimente cu caracter ocult, precum mișcarea obiectelor sau, cum spunea fiica sa Anna, „mișcau mesele”.

Timp de mai mulți ani de zile, Freud a fost interesat de transmiterea gândurilor la distanță. În 1922 a încercat să prezinte un articol pe această temă la un congres al oamenilor de știință. Însă a fost convins să renunțe.

Ca și nevroticul, artistul fuge de o realitate nesatisfăcătoare și se refugiază într-o lume fantastică

Considerând creația artistică un reflex al inconștientului, s-a inspirat din tragediile grecești pentru a defini unele tulburări întâlnite la pacienții săi (Oedip, Electra). Freud a și analizat câteva opere literare, printre care se numără cele ale lui Dostoievski și ale lui Shakespeare. Freud nu era un specialist în artă, după cum recunoștea el însuși, însă arta exercita asupra lui o atracție atât de puternică, încât omul de știință s-a adâncit în studierea ei.

În opinia lui Freud, artistul este un om care nu-și satisface dorințele inconștiente și care găsește consolare în creație.

Pasiuni freudiene

- Sfârșitul verii Freud îl dedica călătoriilor în străinătate – una din pasiunile lui –, fără membrii cei mai apropiați ai familiei.
- Cealaltă mare pasiune a sa era colecționarea figurinelor antice, ceea ce devenise „o dependență. Colecționarea acestora era mai mult decât un hobby, Freud le mângâia deseori. La un moment dat, a declarat că „pietrele vorbesc”; la fel ca metoda sa psihanalitică, pe care o compara cu arheologia: **Psihanalisticul, la fel ca arheologul (...), trebuie să descopere fiecare din straturile psihicului pacientului pentru a ajunge la comori mai adânci și mai prețioase.**

Selecție: Ana-Mihaela Nuța

Sursa: *Cititorul lui... Sigmund Freud*, J. R. Casafont, Editura ARC, Chișinău, 2007.

LUCRURI RELEVANTE DESPRE ROMÂNIA

În 1934, National Geographic Magazine, SUA, dedica două numere „României vrăjite”, o perlă a Europei de Est și o țară plină de culori, de obiceiuri străbune, de o ospitalitate rar întâlnită.

Bucureștii acelor vremuri era parcă rupt complet de restul țării, remarca autorii articolului. „Este un oraș vesel, cosmopolit, deseori numit «Micul Paris» din Balcani”.

Echipa National Geographic avea să petreacă mai multe luni în România, pentru a observa cât mai multe lucruri relevante despre țară.

„În acele vremuri **George Enescu încânta încă România cu rapsodiile sale** și era așteptat «cu casa închisă» și la București.”

„România este una dintre țările cu cea mai ridicată **producție de petrol din lume**, fiind întrecută în 1932 doar de SUA, Uniunea Sovietică și Venezuela. Mii de barili de petrol sunt încărcăți și trimiși spre export din Constanța, Galați și Brăila, nota National Geographic. Din Constanța se livrau și cantități mari de grâne.”

„**Dar ce știe lumea despre bogăția bogățiilor arhitecturale și artistice din România** – mănăstirile medievale, fortificate? Simt ca însuși poporul roman este puțin conștient de valorile pe care le are în Moldova, de mănăstirile ce sălășluiesc acolo”.

Autorii articolului au făcut atunci **poate cea mai bună reclamă posibilă României**, descriind, în termeni aproape poetici, senzațiile trăite la vederea mănăstirilor din Bucovina și Moldova.

Autorii încheie articolul, de circa 50 de pagini, în cea mai mare parte pozitiv, **pe un ton elogiator care, probabil, nu ar strica nici în prezent.**

